

Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa

6.Kbf.40/2023/9.

A Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2023. december 8. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

í t é l e t e t:

A hivatalos személy hivatali eljárása során elkövetett bűnpártolás büntette miatt Terhelt1 vádlott ellen indított büntetőügyben a Debreceni Törvényszék Katonai Tanácsa 2023. május 24. napján kihirdetett KB.II.11/2022/23. számú ítéletét megváltoztatja.

A vádlott terhére rótt igazságszolgáltatás elleni bűncselekményeket a Btk. 305. § a) pontjába ütköző hivatali visszaélés büntettének minősíti.

A vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztést és pénzbüntetést egységesen 200 (kétszáz), napi tételenként 1.000.- (ezer) forint pénzbüntetésre enyhíti.

A 200.000.- (kétszázezer) forint pénzbüntetést meg nem fizetése esetén szabadságvesztésre kell átváltoztatni, ennek során egynapi tétel helyébe egynapi fogházbüntetés lép.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

I n d o k o l á s

[1] A Debreceni Törvényszék Katonai Tanácsa a 2023. május 24. napján kihirdetett KB.II.11/2022/23. számú ítéletével Terhelt1 vádlottat bűnösnek mondta ki 2 rendbeli, a Btk. 282. § (1) bekezdés b) pontjába ütköző és a (3) bekezdés d) pontja szerint minősülő bűnpártolás büntetében, ezért – halmazati büntetésül – 1 év 6 hónap börtön fokozatú szabadságvesztésre és 300 napi tétel, napi tételenként 1200 forint, összesen 360.000 forint pénzbüntetésre ítélte. A szabadságvesztés végrehajtását 2 évi próbaidőre felfüggesztette. A szabadságvesztés végrehajtásának elrendelése esetére rendelkezett a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjáról. Rendelkezett továbbá a pénzbüntetés

meg nem fizetése esetére annak szabadságvesztésre történő átváltoztatására és az eljárás során lefoglalt tárgyakról. Kötelezte a vádlottat az eljárás során felmerült 33.564 forint bünyügyi költség megfizetésére.

[2] A tárgyaláson az ügyész a nyilatkozattételre három munkanap gondolkodási időt tartott fenn, majd a törvényes határidőn belül fellebbezést jelentett be a vádlott terhére, a büntetés súlyosítása, hosszabb tartamú felfüggesztett szabadságvesztés kiszabása, és a pénzbüntetés napi tételeinek felemelése érdekében. A vádlott és védője szintén három munkanap gondolkodási időt tartottak fenn, majd mindketten, külön-külön a törvényes határidőn belül fellebbezést jelentettek be felmentés érdekében.

[3] A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.531/2023/3. számú átiratában az elsőfokú eljárásban bejelentett katonai ügyészi fellebbezést módosítással, a vádlott terhére, a vele szemben kiszabott szabadságvesztés és a végrehajtása felfüggesztése próbaideje tartamának a felemelése, továbbá katonai büntetés, lefokozás kiszabása érdekében tartotta fenn. Kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályok megtartásával járt el, nem követett el olyan eljárási hibát, amely az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését eredményezné. Álláspontja szerint a katonai tanács ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett, és a vádlott védekezésével szemben helyesen állapította meg a történeti tényállást, amely mentes a Be. 592. § (1) és (2) bekezdésében írt megalapozatlansági okoktól, így felülbírálatra alkalmas. A rögzített tényállás alapján az elsőfokú bíróság okszerűen következtetett a vádlott elkövetéskori tudattartalmára, szándékára, cselekménye célzatára és a bűnösségére, és helyes a cselekmény jogi minősítése is. A fellebbviteli főügyészség álláspontja szerint a katonai tanács a büntetés kiszabása körében irányadó körülményeket feltárta és értékelte, azonban indokolatlanul enyhe büntetést szabott ki a vádlottal szemben. Figyelmen kívül hagyta ugyanis, hogy a vádlott cselekménye kifejezetten alkalmas volt a társadalom tagjainak a rendőrség törvényes működésébe vetett bizalmának a lerombolására. Álláspontja szerint csak a szabadságvesztés tartamának és végrehajtása felfüggesztése próbaidejének a felemelése lehet alkalmas a Btk. 79. §-ában írt büntetési célok elérésére, különösen a speciális prevenció érvényesítésére. A vádlott szolgálati viszonya közös megegyezéssel szűnt meg, azonban ő magatartásával méltatlanná vált a rendfokozat viselésére, ezért a fellebbviteli főügyészség szükségesnek látta lefokozás katonai büntetés kiszabását. A másodfokú ügyészi álláspont szerint az elsőfokú katonai tanács indokoltan és törvényesen szabott ki a vádlottal szemben pénzbüntetést. Összességében arra tett indítványt, hogy a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa a Debreceni Törvényszék Katonai Tanácsának ítéletét a Be. 606. § (1) bekezdése alapján változtassa meg, és a vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés büntetés tartamát és a végrehajtása felfüggesztésének próbaidejét emelje fel, valamint a Btk. 135. § (1) bekezdés a) pontja és a Btk. 137. § alapján vele szemben lefokozás katonai büntetést is szabjon ki. Egyebekben az elsőfokú ítélet helybenhagyását indítványozta.

[4] A védő a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsánál előterjesztette fellebbezése részletes írásbeli indokolását, melyben közölte, hogy időközben megszületett a vádlott harmadik gyermeke, így védencének már három kiskorú gyermek eltartásáról kell gondoskodnia. A fenti körülmény igazolása céljából csatolta a születési anyakönyvi kivonatokat. Utalt továbbá arra, hogy a Debreceni Regionális Nyomozó Ügyészség az eljárás során módosította a vádat, és védenccé csupán ahhoz kapcsolódóan módosította a vallomását,

tehát részéről a vallomástételek kapcsán következtetlenség nem merült fel. Kiemelte, hogy a védenca terhére rótt hivatali bűnpártolás bűncselekményt kizárólag egyenes célzattal lehet elkövetni. Bűnösségét tehát csak annak bizonyítása esetén lehetne megállapítani, ha arra törekedett, hogy az elkövetőket ne lehessen felelősségre vonni. Ehhez képest a vádlott az ügyet felderítette, tanúkat kutatott fel, amely eredményeként minden kétséget kizáróan bizonyítást nyert, hogy kik az elkövetők. Az elsőfokú ítéletben írtakkal szemben nem szegte meg a Be. 100. § (1) bekezdésben foglalt rendelkezést, mert nem iratismertetés tartott akkor, amikor a kamerafelvételt bemutatta tanú3nak. Utalt arra, hogy védenca a vádiratban megjelölt két ügyben akkor dolgozott, amikor azok felderítési szakaszban voltak, és a nyomozó ebben a szakaszban nyomozástaktikai szempontból élhet, olyan eszközökkel, pl., hogy bizonyítási eszközöket mutat be tanúknak és a potenciális gyanúsítottaknak. A védői álláspont szerint védenca nem a Be. 100. § (1) bekezdése, hanem a Be. 267. § (1) bekezdése alapján járt el.

[5] Utalt arra is a védő, hogy védenca ugyan ismerte tanú3t, de vele több éve nem tartott kapcsolatot, így semmiképpen sem volt elfogultnak tekinthető. Kifogásolta, hogy az elsőfokú katonai tanács a bizonyítékok értékelése során túl nagy jelentőséget tulajdonított a tanú3 és tanú2 közötti lehallgatott telefonbeszélgetésnek, és indokolatlanul nagy jelentőséget tulajdonított a „le van zsírozva” kifejezésnek. Nem tulajdonított azonban jelentőséget a helyiség lehallgatási anyagban Terhelt1 szájából elhangzott azon kijelentésnek, hogy „a srácoknak még nem mondjal semmit”. Kifejtette továbbá, hogy az elsőfokú bíróság ítélete [165] bekezdésében a vádlotti magatartást úgy írja le, hogy szándéka kiterjedt arra a lehetőségre, hogy az általa közölt információk felhasználásával a gyanúsítottaknak megkönnyíti a védekezési lehetőségét, mely ítéleti szöveg egyértelműen nem egyenes, hanem eshetőleg szándékra enged következtetni. A védői álláspont szerint azonban védenca terhére még eshetőleg szándék sem állapítható meg. Hivatkozása szerint a tanú3 és a vádlott között lefolytatott megbeszélés egyértelműen elkövetők azonosítására irányult, így semmiképpen sem lehet azt állítani, hogy Terhelt1 szándéka a büntetőeljárás sikerének megghiúsítására irányult volna. A Be. 259. § (1) bekezdésében foglaltakra hivatkozva, az ott írt jogszabályi szövegnek a titkos információgyűjtésre vonatkozó iratokkal történő összevetése alapján a védő arra a megállapításra jutott, hogy a titkos információ gyűjtést folytató szerv a felhasználni kívánt adat megszerzése és a büntetőeljárás megindítása közötti 8 napos törvényben előírt időtartamot megsértve, csak 19 nap elteltével tett feljelentést, így a keletkezett adatot bizonyítékként felhasználni nem lehet, ki kellett volna rekeszteni a bizonyítékok köréből. A telefonlehallgatás anyaga egyébként sem vonatkozhatott védencre, hiszen, ha 2020. február 27. napján rendelték el a leplezett eszköz alkalmazását, akkor azt megelőzően a vádlott még a korábbi szolgálati helyén körzeti megbízotti beosztást látott el. Kifogásolta, hogy a bűnügyi iratok között nem állnak rendelkezésre TÜK ügyszámon nyilvántartott iratok.

[6] Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság helytelenül hivatkozott arra, hogy a vádlott tanú3 fényképét nem mutatta be a tanúknak, és ezzel mintegy tanú3nak akart kedvezni. A védői álláspont szerint azonban ebben az időben a felvételek alapján, valamint a nyilvántartásban található arcképes igazolványképei alapján beazonosításra kerültek az elkövetők, nem volt olyan felismerésre bemutatás, ahol több fényképet kellett volna bemutatni, nem volt tabló. Utalt a védő arra is, hogy a vádlottnak a tanú3ral történt megbeszélése vezetett arra, hogy az elkövetők esetében nem került sor személyben való tévedésre. Álláspontja szerint, a biztonsági őrök tudták, hogy kihallgatásra kerülnek az

ügyben, tehát terhelt1 rendőr főtörzsőrmester és tanú3 megbeszélésétől függetlenül egyeztettek a vallomásaikat. Védence tanú4 rendőr főtörzsőrmestertől azzal vette át az ügyet, hogy abban fel kell függeszteni az eljárást és majd meg kell szüntetni, de a vádlott sikeresen felderítette azt. Indítványozta, hogy a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa az elsőfokú bíróság ítéletét változtassa meg, és a vádlottat bűncselekmény elkövetésének hiányában mentse fel az ellene emelt vád alól. Indítványozta továbbá, hogy a másodfokú bíróság az ügyészség súlyosítási indítványának ne adjon helyt bűnösség megállapításának esetére sem, és a büntetést lényegesen enyhítse, figyelemmel a bekövetkezett időmúlásra, a három kiskorú gyermek eltartására, valamint arra is figyelemmel, hogy védence már nem áll hivatásos szolgálati viszonyban a rendőrségnél. Végrehajtásában felfüggesztett szabadságvesztés kiszabása esetére kérte védencét előzetes bírósági mentesítésben részesíteni, figyelemmel arra, hogy mind főállású munkahelyén, mind jövedelemkiegészítő tevékenysége esetében a munkavállalás tiszta erkölcsi bizonyítvány meglétéhez kötött.

[7] A védő a nyilvános ülésen megtartott perbeszédében az elsőfokú ítélet ellen bejelentett fellebbezését a fellebbezés indokai tekintetében fenntartotta, és védence felmentésére tett indítványt.

[8] A vádlott az utolsó szó jogán előadta, hogy már a nyomozati munkára történő átirányítása előtt is sikeres volt a helység3i Rendőrsőn a KMB-s munkakörében. A nyomozati munka végzése során azonban teljesen egyedül dolgozott, abban nem segítettek neki, mégis sikeres felderítést végzett. A jelen üggyel érintett nyomozások során rengeteget elemezte a kamerafelvételeket, és felismerte az érdektelen szemtanút, aki aztán további szemtanút jelölt meg. Felismerték az elkövetőket. A felvételek alapján számára annyi világos volt, hogy tanú3 nem lehetett elkövető, de azt is tudta, hogy ő tudja legtöbb információt szolgáltatni a biztonsági őrékkel kapcsolatban. Ehhez azonban a bizalmába kellett férközni, taktikázni kellett. A bűncselekmény bejelentőjét rajta kívül senki sem kereste. A bejelentő, a két felismerő tanú és a beszerzett kamerafelvétel elegendő volt az ügy felderítéséhez. Könnyebb lett volna a két ügyet felfüggeszteni, aztán megszüntetni, de arra törekedett, hogy azt felderítse. Végül előadta, hogy semmilyen érdeke nem fűződött ahhoz, hogy kedvezzen a biztonsági őréknek.

[9] A vádlott és védője által bejelentett fellebbezések tartalmára figyelemmel az ügyben a felülbírálat a Be. 590. § (1) és (2) bekezdései alapján teljeskörű. Ezért a másodfokú bíróság vizsgálta az eljárási szabályok megtartását, az ítélet megalapozottságát, az ítéletnek a bűnösség megállapítására, a bűncselekmény minősítésére és a büntetés kiszabására vonatkozó rendelkezéseit, továbbá az indokolás helyességét.

[10] A másodfokú bíróság a felülbírálat során megállapította, hogy az elsőfokú katonai tanács eljárása során a lényeges eljárási szabályokat betartotta. A vádlottal és a tanúkkal szemben mind az előkészítő ülés, mind a tárgyalás során törvényes kioktatásokat, figyelmeztetéseket alkalmazott. Az ügy egyéb bizonyítékait is a jogszabályban előírt formában tette a bizonyítás anyagává. Az ügyészség a vádat az előkészítő ülésen módosította, és az elsőfokú katonai tanács a védő kérésére azt elnapolta a módosított vád megismerése, és

annak függvényében a vádlotti nyilatkozat megfontolása céljából. A folytatólagos előkészítő ülésen a vádlott nem tett beismerő nyilatkozatot, ezért a bíróság tárgyalásra tért át.

[11] Észlelte a másodfokú bíróság, hogy az elsőfokú bíróságnak a 2023. május 24.-i, a határozat kihirdetéséről szóló jegyzőkönyve a Be. 445. § (2) bekezdés g) pontjában írt rendelkezéssel ellentétesen nem tartalmazza az ügydöntő határozat szóbeli indokolását, csupán utal arra, hogy a katonai bíró a szóbeli indokolás során ismertette a tényállást, a büntetéskiszabási körülményeket, az enyhítő és súlyosító körülményeket, a járulékos kérdésekben hozott döntéseket, illetve megjelölte az alkalmazott jogszabályi rendelkezéseket. A hivatkozott eljárási rendelkezés azonban az ügydöntő határozat szóbeli indokolását írja elő, nem pedig az indokolás tartalmára történő utalást. A jegyzőkönyvben rögzítettek alapján ugyanis nem vethető össze az ítélet szóbeli, illetve írásba foglalt indokolásának tartalma. A törvényszék katonai tanácsa a 2023. május 9.-i tárgyalási napon a tárgyalást ítélethirdetésre napolta el 2023. május 24.-ére. Nem kifogásolható az ítélet indokolásának az elsőfokú bíróság által tett módon való jegyzőkönyvi rögzítése abban az esetben, ha az elsőfokú bíróság a határozat kihirdetése során lényegében az írásbafoglalt, indokolt ítéletet ismertette, hiszen ebben az esetben nem vetődhet fel eltérés a szóban kihirdetett és írásbafoglalt ítélet indokolása között. Erre utal az iratok naplózásának sorrendje, az, hogy az indokolással ellátott ítélet a sorrendet tekintve a május 9.-i tárgyalási napot követően, a május 24.-i határozathirdetést megelőzően került naplózásra. Hiányosság azonban, hogy az így naplózott ítélet az írásbafoglalás időpontját nem rögzíti. Megállapítható azonban, hogy ezzel a mulasztással az elsőfokú katonai tanács nem követett el olyan eljárási szabálysértést, amely az ítélet hatályon kívül helyezését eredményezné. Az érdekeltek eljárási szabálysértésre nem is hivatkoztak.

[12] A vádlott mind a nyomozás, mind a tárgyalás során tagadta a terhére rótt bűncselekmény elkövetését. A gyanúsítást követően nem kívánt vallomást tenni, majd írásbeli vallomásában és folytatólagos gyanúsított kihallgatása során egyaránt tagadta, hogy a terhére rótt bűncselekményt elkövette volna. A bírósági szakban szintén tagadó tartalmú nyilatkozatot tett. Szóban részletes vallomást nem kívánt tenni, azonban részletes tagadó tartalmú írásbeli vallomást terjesztett elő. Védekezésének lényege szerint a rábízott két nyomozás potenciális elkövetőit nem is ismerte, semmiféle érdeke nem fűződött ahhoz, hogy ők a büntetőeljárás alól mentesüljenek. Mindkét ügyben mindent megtett annak érdekében, hogy az elkövetők beazonosításra kerüljenek, ennek érdekében a felvételek, valamint a bejelentés alapján ő azonosította a szemtanúkat, majd általuk a tanúkihallgatások során, a személyi igazolvány törzslapjain található fényképek segítségével sikerült pontosan beazonosítani az elkövetők személyét. A vádiratban terhére rótt bűncselekmény csak egyenes szándékkal követhető el, azonban kizárt, hogy a büntetőeljárás sikerét megghiúsítani törekedjen valaki, aki kinyomozza az adott ügyet.

[13] Az elsőfokú bíróság a tényállást a vádlott tagadásával szemben a tárgyaláson kihallgatott tanúk vallomásai, a helység2i Járási Ügyészség eljárással érintett két büntetőügyének iratai, a telefon-lehallgatások hanganyaga, valamint a hivatali helyiség lehallgatása során rögzített beszélgetés hangfelvétele alapján állapította meg.

[14] A másodfokú bíróság álláspontja szerint az elsőfokú katonai tanács által rögzített tényállás a Be. 592. § (2) bekezdés a) és d) pontjai szerint megalapozatlan, mert az elsőfokú bíróság a tényállást részben hiányosan állapította meg, továbbá az elsőfokú bíróság a megállapított tényekből további tényre helytelenül következtetett.

[15] A védő fellebbezése indokolásában helytállóan hivatkozott arra, hogy a tanú2 és tanú3 között 2020. április 24-én lefolyt telefonbeszélgetésről titkos információgyűjtés keretében készült lehallgatás anyaga bizonyítékként nem használható fel. A Nemzeti Védelmi Szolgálat 2020. május 15. napján tett feljelentést Terhelt1 rendőr főtörzsőrmesterrel szemben hivatali visszaélés büntette és bűnpártolás büntette, míg tanú3 ellen felbujtóként elkövetett hivatali visszaélés büntette miatt. A feljelentés alapjául szolgált a 2020. április 24.-i telefon-lehallgatás anyaga, a 2020. május 8.-i telefon-lehallgatás anyaga, valamint a 2020. május 13.-i helyiség lehallgatás anyaga. Az iratokból megállapíthatóan maga a Nemzeti Védelmi Szolgálat végezte a titkos információgyűjtés keretében a fenti tevékenységet a rendőrségről szóló törvény alapján. A Be. 259. § (1) bekezdésében foglaltak szerint az ügyészség szóló törvény, a rendőrségről szóló törvény vagy a Nemzeti Adó- és Vámhivatalról szóló törvény alapján végzett, bírói engedélyhez kötött titkos információgyűjtés eredménye a büntetőeljárásban bizonyítékként akkor használható fel, ha a) olyan bűncselekmény bizonyítására kívánják felhasználni, amely miatt e törvény szerint bírói engedélyhez kötött leplezett eszközök alkalmazásának helye lehet, b) a titkos információgyűjtést folytató szerv a büntetőeljárásban felhasználni kívánt adat megszerzését követően 8 napon belül kezdeményezte a büntetőeljárás megindítását. Megállapítható, hogy a tanú3 és tanú2 közötti beszélgetésről készült telefon-lehallgatás anyaga a törvényben előírt határidőn kívülre esik, így az bizonyítékként nem használható fel, és értelemszerűen figyelmen kívül marad az ítélet indokolásában az ezen bizonyíték bírói értékelése is.

[16] Az elsőfokú katonai tanács a vádlott szavahihetőségét részben a bizonyítékként figyelembe nem vehető tanú2 és tanú3 közötti telefonbeszélgetés tartalma, a vádlott különböző időpontban tett nyilatkozatai közötti, az elsőfokú ítéletben hivatkozott ellentmondások, a helyiség lehallgatása kapcsán megismert, a vádlott és tanú3 között lefolytatott beszélgetés tartalma kérdőjelezte meg. Ehhez képest az állapítható meg, hogy a vádlott az eljárás teljes időszaka alatt tagadta, hogy elkövette volna a 2 rendbeli bűnpártolás büntettét, nem kívánta megghiúsítani a büntetőeljárást, éppen ellenkezőleg éppen neki sikerült olyan tanúkat felkutatni, akik bizonyítani tudták az elkövetők bűnösségét. A vádlott nyilatkozatai az ügy lényeges körülményei tekintetében következetesek voltak. tanú4 rendőr főtörzsőrmester tárgyaláson tett, valamint az elé tárt nyomozati vallomása, továbbá az ügy iratai között mellékletként szereplő a helység2i Járási Ügyészség B.293/2020. számú irata alapján egyértelműen megállapítható, hogy az ügy korábbi előadója a hiányos bizonyítékok alapján az eljárás megszüntetését tervezte. Állítása szerint, és az iratokból is megállapíthatóan a vádlott nyomozati munkája vezetett oda, hogy a gyanúsítható személyi körből konkrét, a bűncselekmények elkövetésével gyanúsítható személyek kerültek megállapításra. Ténylegesen Terhelt1 derítette fel az elkövetők személyét. A helység2i Járási Ügyészség B.852/2020. számú irat, valamint tanú5 rendőr főtörzsőrmesternek a nyomozás során tett, és ismertetéssel a bizonyítás anyagává tett vallomása alapján megállapítható az is, hogy a vádlott ebben az ügyben is az elkövető személyének felderítését előrevívó, adekvát nyomozati

cselekményeket végzett, így konkrétan az elkövető fényképének a szemtanú elé tárásával a gyanúsított személyének azonosítását végezte el. Gulyás rendőr főtörzsőrmester vallomása során úgy nyilatkozott, hogy semmilyen szabálytalanságot nem tapasztalt az iratokban Terhelt1 részéről. A helység2i Rendőrkapitányság hivatali helyiségében Terhelt1 és tanú3 között lefolytatott beszélgetés hangfelvétele alapján pedig egyértelműen megállapítható, hogy a vádlottnak a bántalmazást elkövető biztonsági őrokhöz semmiféle kötődése nem volt, ténylegesen nem ismerte őket, és éppen tanú13 volt az, aki tisztázta számára, hogy a felvételen látható személyeknek mi a neve. A vádlott utalt is arra, hogy kizárólag tanú3t ismeri, és az elkövetők személye neki közömbös. tanú3 ugyan több alkalommal is próbált instrukciót, tanácsot kérni az érintett biztonsági örök eljárási magatartásával kapcsolatban, azonban a vádlott ebbe nem ment bele, és az ügy bizonyítékainak megjelölésével, kicsit „sarkításával” egyértelművé tette, hogy a bántalmazással érintett biztonsági örök a felelősségre vonást nem kerülhetik el. A vádlottnak az a kijelentése pedig, hogy „A srácoknak még nem mondj semmit, jó?” arra utal, hogy az elkövetők érdekeivel szemben egyértelműen a nyomozati érdeket kívánta érvényesíteni.

[17] Az előzőekben foglaltakra figyelemmel a másodfokú bíróság a Be. 593. § (1) bekezdés a) pontja alapján a tényállást helyesbítette, melynek keretében a vádlott személyi körülményeit annyiban egészíti ki, hogy időközben a harmadik gyermeke is megszületett, így három kiskorú gyermek eltartásáról kell gondoskodnia. A történeti tényállásból a másodfokú bíróság mellőzte a [16] bekezdést, mert az csupán feltételezésen alapszik, a [17] bekezdést, mert az olyan megállapításokat tartalmaz, amelyek fel nem használható bizonyítéokra alapozódnak. A [24] bekezdésből mellőzi azt a megállapítást, hogy a vádlott tanú3 kérdésére instrukciókkal látta el a gyanúsítottként számításba vehető biztonsági örök jövőbeni vallomásával kapcsolatban, mert a beszélgetésről készült lehallgatás anyagában vádlott részéről nem található olyan konkrét tanács instrukció, amely az elkövetők védekezésére vonatkozna. A bekezdés utolsó mondatát pedig azért mellőzte a másodfokú bíróság, mert nem elég világos abban a tekintetben, hogy az elsőfokú bíróság mit tekintett a megállapítható tényállással kapcsolatban a nyomozó hatóság koncepciójának. A [25] bekezdést a másodfokú bíróság annyiban egészíti ki a helyiség lehallgatási anyagról készült, a nyomozati iratok 59-es naplószáma alatt szereplő irat 10. oldalán rögzített vádlotti kijelentés alapján, hogy „Erre Terhelt1 rendőr főtörzsőrmester arra kérte tanú3t, hogy a beszélgetésükről még nem mondjon semmit a cselekménnyel érintett munkatársainak”. Ezen túlmenően az ítéltábla katonai tanácsa mellőzte a történeti tényállás [26], [29] és [30] pontjában foglalt megállapításokat, mert azok helytelen ténybeli következtetésen alapulnak. A másodfokú bíróság a történeti tényállást annyiban egészíti ki, hogy „A vádlott korábbi kollégáját, a bűncselekmény gyanújával érintett biztonsági örök munkahelyi vezetőjét azért tájékoztatta a rá vonatkozó szabályok megszegésével is a nyomozás állásáról, hogy információval rendelkezzen a beosztottai eljárási helyzetéről.”. A másodfokú bíróság által a tényállásból mellőzött elsőfokú bírói megállapítások folytán értelemszerűen mellőzésre kerültek az ítélet indokolásában az adott tényállásrészekre vonatkozó indokolásrészek is.

[18] Az elsőfokú bíróság által megállapított, és a másodfokú bíróság által ekként kiegészített, illetve helyesbített tényállás már mindenben megalapozott, mentes a Be. 592. § (1) és (2) bekezdésében írt megalapozatlansági okoktól, ezért azt a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa felülbírálata alapjául elfogadta.

[19] Az elsőfokú bíróság okszerűen vont le következtetést a vádlott bűnösségére, tévedett azonban a cselekmény jogi minősítését illetően. A vádiratban a Terhelt1 terhére megállapítani indítványozott, majd az elsőfokú bíróság által megállapított, a Btk. 282. § (1) bekezdés b) pontjába ütköző és a (3) bekezdés d) pontja szerint minősülő bűnpártolás büntettét az a hivatalos személy követi el, aki anélkül, hogy a bűncselekmény elkövetőjével az elkövetés előtt megegyezett volna, a büntetőeljárás sikerét meghiúsítani törekszik. A rendelkezésre álló bizonyítékok alapján az volt megállapítható, hogy a vádlottnak semmiféle kötődése nem volt az elkövetőkhöz, és nyomozati munkája során őket gyanúsítható személyként beazonosította. A büntetőeljárást tehát sikeresen előre vitte, nem pedig meghiúsítani törekedett.

[20] Nem kétséges azonban, hogy a vádlott magatartásával megvalósította a Btk. 305. § a) pontjába ütköző hivatali visszaélést. Ezt a bűncselekményt az a hivatalos személy követi el, aki azért, hogy jogtalan hátrányt okozzon vagy jogtalan előnyt szerezzen, a hivatali kötelességét megszegi. A vádlott a hivatali kötelességét megszegte, ahogy azt az elsőfokú bíróság ítélete [28] és [31] bekezdéseiben rögzítette, amikor tanú3t, mint régi kollégáját, és a nyomozással érintett személyek munkahelyi vezetőjét tájékoztatta az eljárás állásáról. Az eljárás korai szakaszában nem volt indokolt, hogy terhelt1 rendőr főtörzsőrmester a gyanúsítást megelőzően ilyen tájékoztatást végezzen, különösen nem a tanú pozícióban lévő tanú3 esetében. Így a tanú olyan információ birtokába jutott, amelyet törvényesen nem ismerhetett meg, azonban annak ismerete munkahelyi vezetőként számára előnyként jelentkezett. A kettőjük között lefolytatott beszélgetés tartalma alapján egyértelműen megállapítható, hogy a vádlottnak az ügy potenciális gyanúsítottjai teljesen érdektelenek voltak, ő kifejezetten régi ismerősét, tanú3t kívánta előnyösebb helyzetbe hozni, tájékoztatni, mint a bűncselekmény elkövetésével érintett személyek munkahelyi vezetőjét.

[21] Ezért a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta, és a vádlott terhére rótt igazságszolgáltatás elleni bűncselekményeket a Btk. 305. § a) pontjába ütköző hivatali visszaélés büntettének minősítette.

[22] A katonai tanács ítéletében helytállóan sorolta fel a büntetéskiszabási körülményeket, és a másodfokú bíróság az enyhítő körülmények tekintetében utal arra, hogy a vádlott már három kiskorú gyermek eltartásáról gondoskodik, valamint, hogy az első- és másodfokú ítéletek meghozatala között is további időmúlás következett be. Ezen enyhítő körülményekre, valamint arra is figyelemmel, hogy a másodfokú eljárásban a vádlott terhére enyhébb bűncselekmény került megállapításra, továbbá, hogy a vádlott szolgálati viszonya már megszűnt, a másodfokú bíróság arra a következtetésre jutott, hogy indokolatlan vele szemben szabadságvesztés büntetés, elegendő a Btk. 33. § (4) bekezdésében írt rendelkezés alkalmazásával csak pénzbüntetés kiszabása is. A másodfokú katonai tanács a Btk. 50. § (1) és (3) bekezdéseiben írt rendelkezések alkalmazásával a vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztést és pénzbüntetést egységesen 200 napi tétel, napi tételenként 1000 forint pénzbüntetésre enyhítette, melynél a napi tételek száma arányos a cselekmény tárgyi súlyával, míg a napi tétel összege tükrözi a vádlott személyi, vagyoni és jövedelmi viszonyait. A

másodfokú bíróság álláspontja szerint ez a büntetés szolgálja megfelelően a Btk. 79. §-ában írt büntetési célokat. Az ítéltábla a Btk. 51. §-a alapján rendelkezett a pénzbüntetés meg nem fizetése esetére annak szabadságvesztésre történő átváltoztatására.

[23] A Debreceni Törvényszék Katonai Tanácsa ítéletének egyéb rendelkezései törvényesek, ezért azokat a másodfokú bíróság helyes indokai alapján helybenhagyta.

[24] A Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsának ítélete a Be. 606. § (2) bekezdésén alapszik.

Budapest, 2023. december 8.

Dr. Török Zsolt hb. dandártábornok s.k.
a tanács elnöke

Dr. Mészáros László hb. ezredes s.k.
előadó bíró
bíró

A Debreceni Törvényszék Katonai Tanácsa KB.II.11/2022/23. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa 6.Kbf.40/2023/9. számú ítéletében írt változtatással 2023. december 8. napján jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált.

Budapest, 2023. december 8.

Dr. Török Zsolt hb. dandártábornok s.k.
a tanács elnöke